

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**PSALTE=||RIVM DAVIDIS || CARMINE REDDITVM || PER
EOBANVM || HESSVM.||**

Hessus, Helius Eobanus

Lipsiae, 1557

VD16 B 3198

Psalmvs CII. Domine exaudi orationem meam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69301](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69301)

Hæc. f. in aulis
sunt communif
sima.

Sectantem peruersa odi, nec aduniar illi,
Secta comes lateri non erit ista meo.
Flagitijs animus fractus procul inde faceffet,
Nec leuis agnoscam facta maligna uiri.
Qui uolet absentum uerbis traducere uitam,
Hunc ego si possem perdere, certus ero.
Ora supercilijs turgentem inflata superbis,
Non aliquid mecum sortis habere feram.
Observo si quos possim reperire fideles,
Ut faciam partem sortis habere meæ.
Simplicis ingenuo uitæ candore probatus,
Ille mihi ex omni parte minister erit.
Qui uarijs falso concinnat pectore fraudes,
Sit procul hinc, mecum non locus ullus erit.
At qui uana leui loquitur mendacia lingua,
Ante oculos stabilis non erit ille meos.
Tempore cuncta breui tollam impia facta malorum,
Amplius omne scelus ne sit in urbe Dei.

Hoc Principi
debat esse
studium.

Hoc est, non
habebit succes
sum.

PSALMVS. CII.

Domine exaudi orationem meam.

ARGVMENTVM.

Est insignis Psalmus in persona Ecclesiæ
ueteris Testamenti, sentientis peccatum &
iram Dei, ac ideo moerentis ac suspirantis re
gnum Christi, quod remissionem peccato
rum ac liberationem a morte erat allaturus.
Magnifice autem prædicat bonitatem Dei
audientis afflictos, & miserentis.

Afflicti

Afflicti gemitus & suspirantis ad ipsum
 Qui redimat, fletu est plena querela pio.
 optat ut adueniat promissi gratia regni,
 Peccati nimia mens pia mole grauis.

Oratio afflicti, cum mœsto esset animo, & cor-
 ram Deo effunderet precatio-
 nem suam.

Respice summe parens consolatoris egentem
 Hunc animum, & fletus accipe uerba mei.
 Audi uerba, cruces animi testantia, pectus
 O utinam moueat nostra querela tuum.
 Ab ne auerte tuos à me mitissime uultus,
 Ne ueluti ignotum reijce quæso pater.
 Quin potius dum dura premunt me tempora fletus,
 Exaudi, & misero, nam potes, affer opem.
 Nam mea uita leues abiit ceu fumus in auras,
 Vsta, uelut torris, corporis ossa iacent.
 Deiectum est cor triste meum, ceu gramen, & aret,
 Sumq; fere potus immemor atq; cibi.
 Sic ego nam misere fletu consumor acerbo,
 Ut sua deficiens uix trahat ossa cutis.
 Factus Onocrotalo similis deserta colenti,
 Instar soliuagæ Nycticoracis eram.
 Insomnes duco noctes ceu culmine tecti
 Quæ sedet, & socij nescia, mæret auis.
 In me crebra ferox conuicia congerit hostis,
 Risores iurant per mala nostra uiri.
 Nam cinis est pro pane mihi, pro polline puluis,
 Assiduo fletu pocula mista bibo.

Propositio: Iu-
 ua nos per ad-
 uentū filij lesa

Narratio, in
 qua graphice
 dipingit dolo-
 res animi, quos
 sensus peccati
 & iræ Dei con-
 citat.

Id est, fumus
 deserti nec pos-
 fumus quiesce-
 re.

Hic exponit
causam dolo-
rum.

In caussa ira tua est atq; indignatio, nam me
Tollis, & elatum de ijs inde loco.
Quos uiuo uelut umbra dies tenuantur in auris,
Et mea, ceu scenum, languit ægra caro.

Hic redit ad
precationē, &
exponit quid
uelit: Christū
mitte.

Tu uerò tu cuncta manes per tempora solus,
Nulla ætas poterit non memor esse tui.
Tu pater exurgens miserebere magne Sionis,
Tempus enim, cura iam quod egebat, adest.
Tempus ut accipiat solitam, te dante salutem,
Hanc rogo differri ne patiare diu.

Vocatio Gen-
tium.

Certus de ex-
audita oratio-
ne, excurrit in
prædicationē
misericordie.

Illius arx etenim lapides atq; edita rupes,
Omnia supplicibus complacere tuis.
Inde etiam cunctæ metuent tua nomina Gentes,
Et tua principibus gloria terror erit.
Nam Deus ædificat celsæ præclara Sionis
Mœnia, & apparet magnus in arce sua.
Exulis à precibus non est auersus egeni,
Et prona miseros audijt aure loqui.
Tam bona temporibus scribetur fama futuris,
Digna sub æterna posteritate legi:
Ut sciat hæc populus post sæcula longa futurus,
Et magno tantum prædicet ore Deum.

Beneficiū Chri-
sti, a morte li-
berare.

Cultus qui pro
hoc beneficio
redditur Deo.

Prospectit ingentis sublimi è uertice cæli,
Aspicit hæc pedibus subdita regna suis.
Audiat ut gemitus Deus impia uincula passi,
Liberet & mortis quos tulit atra manus.
Ipsius ut laudes fateantur in arce Sionis,
Et magnum Solymis nomen in urbe canant.
Tunc ubi conuenient populi cætusq; frequentes,
Et regna ut Dominum per loca quæq; colant.

Omnia

Omnia in hoc uitæ afflixit mea robora cursu,
 Esse dedit uitæ tempora pauca meæ.
 Mi Deus è medio ne me aufer tempore uitæ,
 Mors est ætati nulla futura tuæ.
 Tu pridem stabilis fundasti pondera terræ,
 Ante tuæ cælos composuere manus.
 Ipsi mutata tandem statione peribunt,
 Si iubeas, uerum tu sine fine manes.
 Non secus ac uestis ueterascent omnia, postquam
 Verteris ut uestem, mox retro uersa cadent.
 Tu similis tibi perpetuo, tu semper es idem,
 Deficient annis tempora nulla tuis.
 Et famulis nascenda tuis mansura progago est,
 Et genus hoc longo tempore perpes erit.

Redit ad pre-
 cationem.

Ecclesia.

PSALMVS CIII.

Benedic anima mea Domino &c.

ARGUMENTVM.

Est insignis Psalmus, in quo agit Deo gra-
 tias pro omnibus beneficijs spiritualibus &
 corporalibus, quod cõdonat peccata, quod
 uitam tuetur, quod consolatur, quod defen-
 dit, quod uerbũ dat, quod ignoscit. In fine
 addit prophetiam de Regno Christi, quod
 hæc in nouo Testamento per Apostolos in
 tota orbe palam prædicabuntur.

Grata Deo mens est quæ se debere fatetur,
 Quicquid habet, quicquid possidet, omne Deo.

P 3

Vita